

sten, saa dog i hvert Fald ville opsætte en saadan Forbedring til næste Aar, idet de gøre gældende, at ved at vedtage en Lønforbedring i Aar foregribe de, hvad der kunde ske til næste Aar. Kommunerne tænke jo ogsaa paa deres Kommunekasse. Der er naturligvis nogle Kommuner, der tænke paa Kommunekasserne paa en Maade, man ikke kan sympatisere med, der er naturligvis nogle Kommuner, der give en daarlig Løn, skønt de have Evne til at give en bedre, men der findes ogsaa adskillige Kommuner, som paa Grund af deres økonomiske Stilling ere nødte til at være forsigtige med deres Udgifter. Det er ganske naturligt, at Sogneraadene og Kommunalbestyrelserne, hvor de saa vende enhver Øre, de give ud, et Par Gange forinden, kunne falde for Fristelsen, naar de vide, at der kommer et saadant Forslag til næste Aar, idet de sige: „Lad os vente til næste Aar og se, hvad dette Forslag bringer, lad os ikke i Aar foregribe noget, der eventuelt kunde paaføre os større Udgifter“. Dette vil jeg ogsaa gerne fremføre til Fordel for det foreliggende Ændringsforslag.

Jeg har jo allerede antydet, at der er Kommuner, som selv med den bedste Villie have overordentlig vanskeligt ved paa Grund af deres daarlige økonomiske Stilling at imødekomme Krav fra Lærerne, som de gerne ville imødekomme. Lyngby Sogneraad, hvori jeg selv har den Ære at sidde, har saaledes i disse Dage modtaget et Andragende fra samtlige Kommunens Lærere om en Lønforbedring, og vi ønske selvfølgelig at stille os saa imødekomende som muligt. Vi erkende, at der er Dyrtdid, at Lærerne trænge til en højere Begyndelsesløn, men vi høre nu til en af de Kommuner, som have en ret slunken Kommunekasse. Den er slunken, dels fordi det er en forholdsvis fattig Befolkning, der bor derude, det er ikke Folk med store Indtægter (Afbrydelse) — ja, de Herrer tænke paa Gentofte og Søllerød Kommuner, men jeg taler om Lyngby Kommune — men den er ogsaa slunken, fordi vi ligge saa nær ved København, hvor de have den Skatteordning, som vi Socialdemokrater jo have været meget imod, som Københavns Kommunalbestyrelse gerne vilde have ændret, og som alle Københavns Nabokommuner rundt omkring ogsaa gerne vilde have ændret, saaledes at de virkelig kunde ramme de store Indtægter og skaffe sig øget Indtægt fra disse. Men, som sagt, vi vilde umaadelig gerne imødekomme Lærernes Krav, og jeg

er overbevist om, at et saadant Statstilskud vilde betyde, at vi forhøjede det mere, end vi ville det nu. Jeg siger ikke for meget, naar jeg paa samtlige Sogneraadsmedlemmers Vegne her erklærer, at vi vilde sætte den allerstørste Pris paa, at dette Ændringsforslag blev vedtaget, uden Hensyn til, om vi tilhøre det ene eller det andet Parti derude i Sogneraadet.

Alt, hvad jeg her har fremført, mener jeg, er gode Argumenter for, at det foreliggende Ændringsforslag gennemføres her i Tinget, og jeg sætter min Lid til, at der alligevel sidder Rigsdagsmænd indenfor Reformpartiet og indenfor det moderate Parti, som, selv om de ikke have taget Ordet til Fordel for Forslaget, saa dog alligevel i sidste Øjeblik, naar det gælder Stemmerne, ville give det Par Stemmer til, som kræves for at skaffe Flertal for dette Forslag.

Ordføreren svarede min Kollega, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), paa hans Forespørgsel, om man vilde lade den Lønningsreform for Lærerne, som vil blive forelagt næste Aar, og som forhaabentlig vil blive gennemført næste Aar, faa tilbagevirkende Kraft, saaledes at Lærerne, selv om Ændringsforslaget ikke gennemføres, dog alligevel fik en Lønforhøjelse f. Eks. fra 1. April i Aar, at det kunde han ikke være med til, og han syntes meget forbavset over, at et saadant Spørgsmaal kunde stilles. Saadan opfattede jeg i alt Fald den ærede Ordfører, og jeg tror, at hvis han ikke ønskede at blive opfattet saaledes, er det ham selv, der har udtalt sig mindre heldigt. Den ærede Ordfører nævnte, at han kunde ikke tænke sig, hvorledes man egentlig skulde bære sig ad med, naar denne Lønningsreform fik tilbagevirkende Kraft, at fastsætte den Løn, Lærerne skulde have mere i Begyndelsesløn for den Tid, og hvad de skulde have i Alderstillæg. Jeg kan slet ikke tænke mig, at det skulde volde nogen som helst Vanskeligheder, der ikke vare til at overvinde. Enten man giver Lønnen paa nærværende Tid, eller man giver den tilbagevirkende Kraft, er det jo den nemmeste Sag af Verden at regne ud, hvor længe den paagældende har været Lærer, og hvor meget han saa skulde have mere i Alderstillæg end det, han havde faaet efter den gamle Ordning; og lige saa let som det vilde være med Hensyn til Alderstillæget, lige saa let vilde det sikkert være med Hensyn til Begyndelseslønnen. Det tror jeg godt, man kunde komme over, saa jeg